

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 15
Den 15 April

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

34 årg.
1917.

Vrons grund.

1 Petr. 1: 17—21.

Varje litet barn och varje vuxen människa, som knäpper sina händer och lyfter sin själ i bön till Gud, ställer sig under hans fadershägn och bekänner sig vara hans barn. Tänk, vilket fast och säkert hägn! Vilken hög och härlig ställning!

Men denna ställning av att vara ett Guds barn förpliktar. Vi måste komma ihåg, att vårt liv måste levas i överensstämmelse med vår bekännelse. Vi måste leva såsom ett Guds barn ägnar och anstår i renhet och godhet och i lydnad för Gud.

Detta är så mycket nödvändigare, som Gud en dag kommer att hålla dom över människorna, och då skall var och en bliva dömd efter sina gärningar. Då hjälper det icke en människa, om hon här i livet låtsat vara en kristen och ett Guds barn, men ändock stått i förbund med de onda och ogudaktiga människorna och gått i deras ledband. Så gjorde Judas Iskariot. Han bekände sig vara Jesu lärjunge, men under tiden var han en tjuv och stod i förbund med de hatfulla och mordlystna prästerna, fariséerna och de skriftlärdade, ja, med mörkrets furste själv. Men så blev

också hans slut fasansfullt. Det gäller att fly all synd och allt det som ont synes.

Och skulle vi icke fly synden, vi som blivit så dyrt köpta och återlösta. Ty när det gällde vår återlösning från synden, då förslog inte jordens skatter, då dugde inte silver och guld. Utan då måste Jesus giva ut sitt heliga och dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittat lamms. Inte vilja då vi leva i någon synd eller vara med om något som är ont. Han, Jesus, som älskade oss så högt, att han för oss gav sitt blod, han kan också skänka oss kraft, så att vi kunna leva rättfärdigt och gudfruktigt.

Att Jesus skulle vara vår frälsare och försonare, vår tros fasta och eviga grund, det var bestämt före världens grundläggning. Denna frälsande sanning skall nu genom evangelium föras ut i all världen, så att alla människor, små och stora, få höra den och kunna varda Jesu lärjungar. Det är härom Jesus i avskedets stund säger till sin lärjungaskara: "Gån ut i hela

världen och gören alla folk till mina lärjungar."

Sedan Jesus blivit död för våra synder, sedan Gud uppväckt honom från de döda och givit honom härlighet, har tron fått en säker grund att vila på. Synden kan inte numera röva från oss vår tro, sedan Kristus gjutit sitt blod till försoning. Döden kan inte skrämman oss från vår tro, sedan Gud uppväckt Jesus från de döda och givit oss en levande frälsare. Han är dödens beseegrare och lever nu alltid för att bedja för oss. Domen kan inte skrämman oss från att tro, ty vi hava av sagt oss livet i synd och värld, och vår domare är vår frälsare, Jesus Kristus. Gud har givit all dom åt sin son.

Vi hava således en säker och fast grund för vår tro. "En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus." Vi äga en fast och levande grund. Vila vi med en levande tro på denna grund, då är vår frälsning viss för tid och evighet.

J. B. Gauffin.

Lore.

(Forts. fr. föreg. nr.)

»Men de penningarna har du väl ändå inte kunnat förtjäna ensam», menade herr Skogman.

»Egentligen inte», svarade Arne, »men min arbetsgivare var så nöjd med mitt arbete, att han nu gav mig tio kronor till julgåva.»

»Men hur har det då gått i skolan på sista tiden? Där har det väl varit litet si och så emellanåt, eller hur?

Då lyste gossens ögon av en sällsam glans. Hans hand for till bröstfickan. »Var så god och se själv», sade han. »Jag har just nyss varit och hämtat mitt terminsbetyg.»

Med välbehag betraktade köpmannen

först de särskilda betygen och sedan gossen. Med sådan plikttröhet och sådan flit måste det kunna bli något av pojken, menade han.

»Nå, hur är det med din vedersakare?» frågade han leende. »Kallar han dig ännu för kusin Laban?»

»Nej, han har alldeles förändrats», svarade Arne. »Han retar mig inte mer, och när de andra ville ge mig öknamn, sade han nyligen till dem att inte mera bråka med mig.»

Kommerserådet log förnöjd, och då han läste i Arnes ansikte, att denne knappt visste till sig av otålighet, sade han: »Gå nu till min dotter och se, m du kan

komma överens om handeln med henne. Hon måste själv avgöra saken, ty jag har ju skänkt henne papegojan.»

När Arne kom in i den lilla flickans rum, såg han icke sin kära Lore och blev häftigt förskräckt. Marianne låtsade bli mycket förvånad. »Ack, där är du ju!» sade hon. »Jag tänkte, du hade glömt papegojan — och nu är den hos min kusin.»

Arne stirrade på henne ett ögonblick, sedan sjönk han högt snyftande ned på en stol. Detta hade Marianne icke väntat. Hon var så bestört, att tårarna kommo henne i ögonen.

»Nej, var inte ledsen nu, Arne», stammade hon. »Kom med mig, du skall få se, att allt blir bra till sist.»

Viljelös följde Arne henne in i ett annat rum. Där stod Lore i sin bur och där bredvid Felix Skenk. Men i bakgrunden av rummet befunno sig Mariannes föräldrar jämte en annan fru, som Arne inte kände.

Med purpurroda kinder kom Felix emot Arne. »Förlåt mig, Arne, att jag har varit nedrig mot dig», sade han. »Om du har lust, så ska vi hädanefter vara goda vänner.»

»Och här får du då Lore tillbaka», sade Marianne. »Men du måste lova mig, att jag och kusin Felix får hälsa på henne hos dig ibland. Pappa skall skicka ett stadsbud, som bär henne tillbaka åt dig.»

Arne skakade hand med Felix. Han var alldeles yr i huvudet av lycka. Han tänkte just säga farväl och gå, då han kom ihåg, att han ju icke betalt papegojan. Hastigt lade han nu femtio kronor på bordet. Kommerserådet tog dem leende.

»Nåväl, min gosse, fortfar såsom hittills», sade han. »Jag hoppas, att vi inte sett varandra för sista gången.»

Nu ilade Arne hem och visade föräldrarna sitt betyg, som naturligtvis gjorde dem stor glädje. Sedan väntade han med otålighet på, vad som skulle komma. Så ofta det ringde, skyndade han ut, men varje gång återvände han med en min av missräkning.

Äntligen när det redan begynt skymma, hördes tunga steg i trappan. Lilla Märta öppnade. Där stod då en man, som frågade: »Det är ju här, som skollärare Beckman bor?»

När Märta bejakade frågan, sade mannen: »Nå, nu kommer jag tillbaka med papegojan, som jag en gång hämtade här. Jag har ett brev med mig också.»

Han satte buren på bordet, lade brevet därbredvid, och med orden: »God jul!» gick han åter därifrån.

Nu först återhämtade sig familjemedlemmarna från sin förvåning och frågade förundrade: »Vad vill det här säga? — Varifrån kommer Lore?»

Denna, som tycktes känna igen sitt gamla hem med alla dess invånare, skrek oupphörligt: »Pappa, kom hit! Pappa, kom hit!»

Sedan jublet över Lores återkomst något lagt sig, tog fadern brevet och ville öppna det. Men det var adresserat till »studenten Arne Beckman».

Fadern räckte det åt Arne, och när denne öppnade det, innehöll det en femtiokronesedel och ett kort, på vilket stod skrivet orden: »Medföljande julgåva sändes Arne med önskan, att han alltid må bli en duktig gosse, som han hittills varit.

Familjerna Skogman och Skenk.

Den julstämning, som denna kväll härskade i Beckmans hem, behöver icke beskrivas. Den kunna vi själva tänka oss.

Arnes goda förhållande till familjen Skogman blev bestående. Han fick senare plats som biträde i kommerserådets affär och utbildade sig till en duktig köpman. Tillsammans med sin forne vedersakare, Felix Skenk, grundade han en ny affär, på vars skylt stod att läsa

Skenk och Beckman.

I den unge köpmannens hus fingo hans föräldrar och syskon ett bekymmerfritt hem, och Lore, som levde i många år, hördes ofta ropa som i forna dagar:

»Pappa kom hit.» — »Arne, kom hit!»

(Slut.)

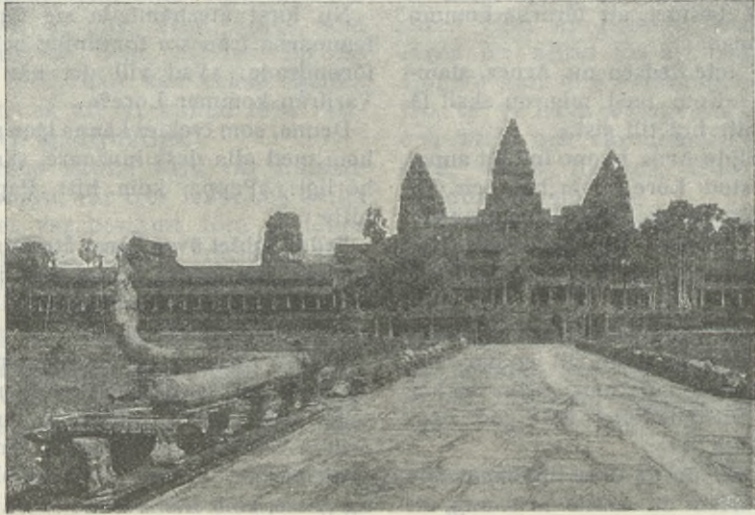
Från det gamla Angkor.

Med fem bilder.

Om vi nu skulle företaga en liten resa till bortre Indien för att där göra ett besök i en gammal intressant stad, då resa vi inte den vanliga färdvägen på ångbåt över Nordsjön, Atlanten och Medelhavet för att genom Zueskanalen passera det minnesrika Röda havet och så till sist Indiska

av våra skalder profetiskt på sin tid. Och den tyske greven Ferdinand von Zeppelin har genom sitt snille skaffat oss dessa präktiga luftkryssare, som vi nu färdas med. Ju längre vi komma bort från krigets skådeplats, ju lägre sänka vi oss mot jorden, så att vi kunna se berg och sjöar, floder och städer liksom på en stor karta,

ANBLICK AV ANGKOR WAT.

oceanen. Haven åtminstone kring Europas kuster äro i dessa dagar så fyllda med minor och U.-båtar, att vi måste försaka de många vackra tavlorna under en sådan färd. I stället resa vi förstås med luftskepp eller Zeppelinare, och efter det är förbjudet att även med sådan fara över det stora Ryssland, så stiga vi så högt till väders, att ingen varken ser eller hör oss från jordytan, ja, så högt, att vi komma i neutral luft, där Gud ensam råder och härskar. Våra kupéer äro uppvärmda med elektriska kaminer, så att vi alls inte behöva frysa.

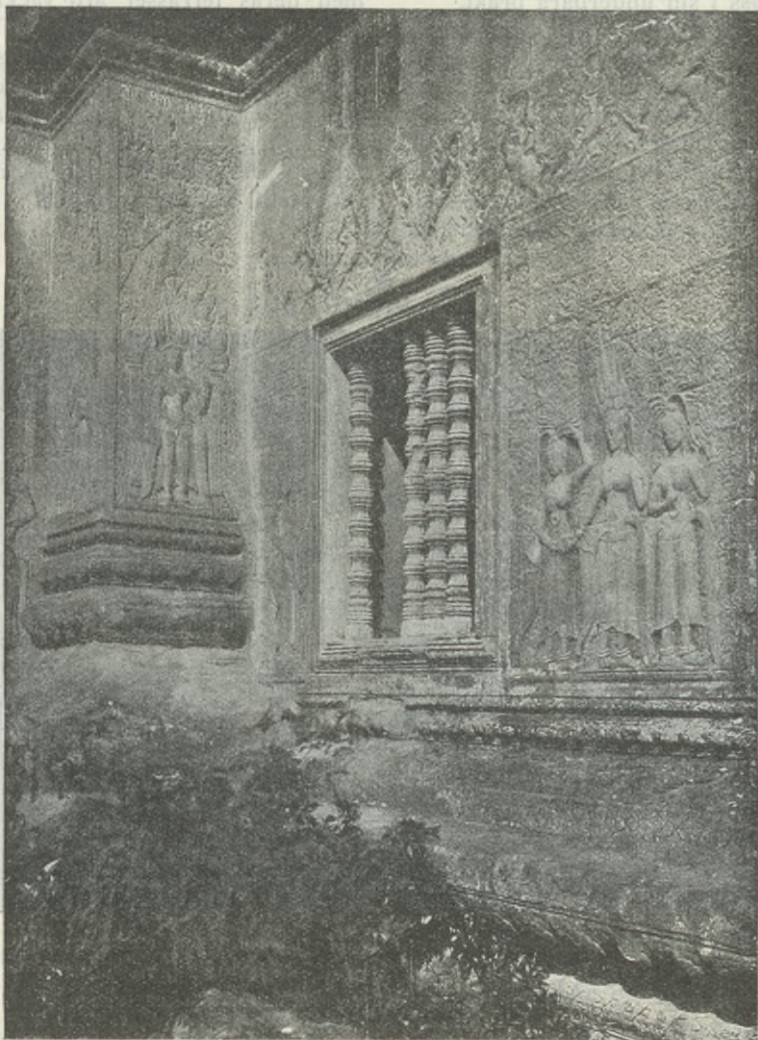
Och så farväl med Sverges snöiga land!
»Upp genom luften, bort över haven, hän över jorden i stormande färd», sjöng en

när vi nu sväva fram över Centralasien. När vi här nått Kinas gräns, taga vi oss dristigheten att landa i Kaschgar för att hälsa på våra svenska vänner, missionärerna. Dessa bliva inte litet överraskade, när de träffa så många svenskar och få mottaga hälsningar från hem och fosterland, hälsningar, som äro blott ett par dagar gamla.

Men eftersom det blev oro i ryska och engelska konsulatet över vårt besök, sätta vi åter upp till väders i sydostlig riktning och gå norr om Himalaja och se med tjusning dess tusentals snö- och istäckta toppar gnistra som silver i solglansen. Nu äro vi snart vid resans mål, bortre Indiska halvön, där vi leta oss

fram till Kambodjas huvudstad Pnom Penj vid floden Mekong. Sedan vi här presenterat oss för konungen och den franske generalresidenten Mr Ernest Outrey och fått deras tillåtelse att bese

Ty Angkor är en ruinstad. Men innan jag talar något om dess uppkomst och dess öden, måste vi först tillfredsställa vår nyfikenhet, vi måste se och beundra. Femhundra meter från turisthotellet,

DANSERSKOR.

Angkor, styra vi färden åter ett stycke nordväst över den lilla sjön Tonlé Sap och äro nu äntligen framme vid en av jordens förnämsta och vackraste ruinstäder.

bungalown, som det heter på kambodjanska, ligger jätte-templet Angkor Wat bortom en vallgrav och för övrigt inramat av högstammiga palmer och lummiga skogsträd. Själva templet liknar en sago-

borg eller ett fantasislott med sin allvarliga ljusgråa, jättestora massa. Och ju närmare vi komma det och börja vandra genom dess väldiga gallerier, som mäta en kilometer i fyrkant, dess mera växer det inför oss i sin underbara prakt.

Templet är byggt av grå sandsten. Å väggtytor, pelare och rösten äro överallt inhuggna bilder av människor, djur och växter eller äro torn och kupoler utsirade på annat sätt. Här och var på torn och murar se vi jättelika ansikten, uthuggna i sandstensblocken. Visserligen äro ansikten, figurer och sirater något vittrade

av tidens tand, men överallt se vi, att det varit konsternas händer, som hållit mejseln, när dessa figurer och sirater blivit huggna i stenen.

Templets första och andra våningar med deras terrasser äro vackrast. Den tredje, där det allra heligaste reser sig, är helt enkelt och jämförelsevis litet. På andra våningens inhägnade gård ligga två mindre paviljonger, på var sin sida om den spång, som för fram till terrassen i mitten. De kallas biblioteken, men ingen vet, vartill de varit använda.

(Forts.).

Velamsunds söndagsskola.

Omkring landskapet Upplands östra kust ligger en krans av stora och små öar, som rätt österut från Sverges huvudstad bilda en hel övärld, kallad Stockholms skärgård. Öarna omslutas på sina ställen av smala, långsträckta vattenvägar eller sund, i vilka mindre ångbåtar vid öppet vatten gå fram och åter för att föra folk och varor

till och från Stockholm. På andra ställen ligga öarna mera spridda och skiljas åt av breda fjärdar, där större ångare och seglare ha sina turer.

En del av öarna äro så stora, att de ger rum åt flera socknar. En sådan stor ö är Värmdön, där vi finna Värmdö socken och Gustavsbergs socken med Bo kapellförsamling. Här i den lilla församlingen

med sina nio stora slott och herregårdar ligger också Velamsund i närheten av det liknämnda vattnet. Det är en ganska stor gård, som äges av direktör E. Egnell.

Här träffa vi nu våra glada och pigga roslagsgossar och flickor, som gå i Velamsunds söndagsskola och som vi återfinna på fotografien. De yngsta av dem äro fem år och de äldsta fjorton, men roligt ha de tillsammans. Ty de små tycka så mycket om de stora flickorna och gossarna, och dessa å sin sida äro så för-

tjusta i de små, alldeles som det är med syskonskaran i hemmet.

Velamsunds söndagsskola är en avdelning av Gustavsbergs söndagsskola. Gustavsbergs friförsamling har upptagit verksamhet på flera platser utom sitt eget område, och bland dem är också Velamsund.

Genom sina lärare bedja barnen att få sända sin hjärtliga hälsning till kamraterna i de söndagsskolor, som de nå genom Barnavännen.

J. B. Gauffin.

Den lilla flickan från Lille.

En tilldragelse från kriget. Av E. Model.

En dyster, gråkall, regnig decemberdag gick till ända. Den lilla gruv-orten i öster låg såsom utdöd. Nyss hade en avdelning soldater hållit vakt där borta vid schaktet, men nu hade den avlösts av andra. Soldaterna drogo hem till sina kvarter och gladdo sig åt värmen och ett skyddande tak över huvudet.

I ett litet envåningshus stod en bayersk officer och såg tankfull ut genom fönstret. På bordet framför honom låg ett öppet brev, som han nyss med en leende min hade läst. Det var tydligen skrivet av en barnahand. I stället för datum prälade överst i kanten en hel rad granna luftballonger. Under dem stod skrivet: »Flygen alla, alla till min kära lilla pappa!» Och så kom brevet. Man såg på bokstäverna, att den lilla brevskriverskan gjort sig stor möda att skriva vackert:

»Älskade pappa! I dag får jag ensam skriva till dig. Mamma har gått till assessorns i andra våningen och Hans är nere på gården och skottar sand i påsar, som han bär på ryggen — större påsar för var dag. Det är många gossar, som gör så, och de är rysligt stolta över att kunna bära tunga påsar. Hans leker aldrig med mig mera. Han säger, att flickor nu måste sticka strumpor och gossar öva och stärka sina krafter. Jag ville också *mycket* hellre

vara pojke, för att det är så långsamt att inte ha någon att leka med. — Hos assessorns har de en liten, liten pojke. Han har nyss kommit och han är så söt. I går fick Hans och jag gå ner och titta på honom ett tag. Han ligger klädd i spetsar och knyter sina små händer. Hans säger, att så gör nu varenda tysk pojke. Och så knöt han själv nävarna och började marschera på golvet. Men då skickade man ut oss.

Kära, kära pappa, kom snart hem! En hjärtlig hälsning till alla soldaterna, men mest till dig själv från din egen lilla

Trude.»

Och nu stod Trudes pappa här vid fönstret och såg den lilla brevskriverskan så tydligt för sin inre syn. Han såg de egensinniga blonda lockarna, som modern höll tillbaka från pannan genom att knyta ett rött sidenband om huvudet. Och han såg sin kära hustru och sitt hem, det ljusa, trevliga hemmet i München vid Odéonsplatsen, där nu de elektriska lyktorna brunno. Han tyckte sig se allsammans så tydligt och så nära, där han stod och blickade ut i mörkret vid den människotomma gatan.

Plötsligt återkallades han till verkligheten genom ett barns klagande gråt.

Han öppnade fönstret och lyssnade, men

han kunde icke se någon. Gråten blev allt häftigare, och hans ögon foro spanande omkring i mörkret. Äntligen! Från stängslet vid hangården kom det. Där stod en liten, vid pass fyraårig flicka och höll en stolpe fast omsluten med sina små armar. Och nu hörde kaptenen alldeles tydligt de klagande orden: »Merette — oh, merette!»

Den lilla ropade på sin mor på ett främmande språk. Men huru kunde dessa franska ord höras ända här borta, så långt i öster? Kaptenen väntar ännu en stund, men den lilla flickans gråt och klagan blir allt mera förtvivlad. Då går han hastigt ut på gatan och fram till barnet.

»Varför står du här i regnet, du lilla?»

Intet svar annat än ett snyftande »Merette!» Två glänsande tårevåta ögon blicka fram ur ett litet ansikte, vitt som elfeben. Alltså verkligen en liten fransyska?

På franska språket frågar nu officeren huru det var med modern.

»Merette! — — — envolée!» Lilla mamma flugit bort! De små händerna flyga upp och ned, för att visa huru det gått till, och förskräckta blicka de stora, svarta ögonen upp på den frågande.

»Flugit bort? Huru skall jag förstå det?» Kapten Fries skakar sakta på huvudet och far med handen tröstande över den lillas våta huvud. Till slut tar han henne upp på armen.

»Kom med mig, du lilla stackare, inte kan du stanna här!»

Var den lilla van att ledas av främmande händer, eller var det den obekante herrns vänliga sätt — hon smög sig förtroende-fullt till sin beskyddare.

I förstugan kom husets värdinna emot dem. »Ack, där har ju kapten den lilla flickan från Lille», sade hon. »Modern träffades av en granat, just som hon skulle fly med barnet från staden. Fadern har varit gruvarbetare vid Lille, och han finns nu också här. Men han är en drinkare, och bryr sig inte om den lilla. Och annars har hon ingen anhörig».

Med svårighet fick kaptenen kvinnans ordström att stanna. »Var nu så god och

allra först låt mig få litet varm mat åt den lilla», sade han.

Man klädde av henne de våta kläderna och svepte in henne i varma filtar, och snart satt hon i knät på sin nya vän och drack med begärlighet varm mjölk — det stackars barnet tycktes vara alldeles ut-hungrat.

Småningom kommo kaptenens kamrater in i rummet. Det var en löjtnant och tre underlöjtnanter. Var och en hade sin glädje av den lilla inkvarteringen, hörde med deltagande hennes sorgliga historia och rådgjorde om vad man skulle göra med henne.

När officerarne lämnade sin kapten, hade den lilla Desirée från Lille en foster-fader, som tills vidare ville betala för mat och vård hos värdinnan, och denna förklarade sig beredd att vaka över hennes väl och ve.

Hastigt gjorde värdinnan i ordning en bädd för natten på soffan i kaptenens rum. Men den lilla sov icke lugnt. Hon kastade sig av och an, och efter midnatt glödde hon av feber. (Forts.).

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 16—22 april 1917.

- M. 16. Mark. 10: 23—27. Farlig för-tröstan.
 T. 17. v. 23. Svårt att komma in i Guds rike;
 O. 18. v. 24. Svårt för dem, som förtrösta på ägodelar.
 T. 19. v. 25. Jesus skärper svårigheten genom en bild.
 F. 20. v. 26. Vem kan då varda frälst?
 L. 21. v. 27. För Gud är allt möjligt.
 S. 22. 1 Joh. 2: 15. Han kan frälsa från världskärlek.

Söndagsskoltext för den 22 april.

2 sönd. e. Påsk.

Farlig förtröstan.

Mark. 10: 23—27.

Minnesvers: 1 Joh. 2: 15. Älsken icke världen, icke heller de ting, som äro i världen. Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek.